

Publicitat

L'horrible soroll del carrer posava en dubte per complet l'estereotip del diumenge avorrit



Foto: Craig Sunter

Entre els llençols, les cames de la Salma Hayek es van evaporar. Amb les mans sota el coixí, tal com havia dormit des que era ben petit, va començar a emancipar-se de la casa del son i va remoure's pel llit, lamentant la tradició que li havien cosit ben a consciència d'encomanar-se a Déu quan desitjava alguna cosa. L'horrible soroll del carrer posava en dubte per complet l'estereotip del diumenge avorrit. A poc a poc, va anar recobrant els sentits, intentant fer només l'inevitable per percebre els culpables d'aquell soroll infernal que estava declarant la guerra als seus timpans però sense acabar-se de desvetllar del tot.

La furgoneta passava justament per Entença; venia de Rosselló, amb els pulmons plens.

Busca-raons, despòtic, resolut, irritant, hostil; esquiu, toix, tossut, agosarat, materialista: així era el soroll que provenia del vehicle. Amb un moviment lent, s'anava acostant a poc a poc a la façana del seu bloc.

Potser serien matalassos. Potser la mort, que ja venia.

Ara passava just per davant.

Assequibles, pràctics, innovadors: així descrivien els altaveus els seus magnífics taps per a les orelles.

